

Само

д

0

б

н

б

жадуваното успокоение, помирение, разведряване. Само той можеше да прочисти издъно покварения клиръ, да да премахне беззаконията и алчността на властелитѣ, да събере около себе си най-чиститѣ, най-даренитѣ, които грѣбваше да служатъ за доброто и величието на родъ и държава.

Радуль въздъгна, поспрѣ се, поклати глава. Решението му бѣ взето. Непоколебимо.

Той вдигна глава нагоре. Петъ-шестъ лакти надъ главата му имаше разтворенъ широкъ, двоенъ джгосводенъ прозорецъ.

Той остана така, заслушанъ въ спокойната печаль и прихналия копнежъ, които струеха отъ пѣсенята — тъй бавна — която нѣчий дълбокъ, кадифянь гласъ разливаше наоколо, придруженъ отъ сребристия звънь на лютнята.

— Царьтъ ни чака... — напомни съ почитителенъ шепотъ великия примикюръ.

Радуль потрепера, сякашъ събуденъ отъ сънъ. Погледна още веднѣжъ нагоре. И се опѣти бързо къмъ главния входъ, където стражитѣ вдигнаха сулицы, съ изопнати неподвижно тѣла.

Разговорътъ трая дълго. Бориль опита всички срѣдства: ласкателства, заплахи, щедри обещания. Следъ него се опита да го склони и севастократоръ Деянь.

Войводата остана непреклоненъ. Когато царьтъ го покани за вечеря, той отказа.

— Значи, това е последната ти дума, Радуле?

— Това.